

L'equador

written by David Olmedo Hubach | 16 d'octubre de 2016

Cada cop més estudiants, quan es troben al bell mig camí de les seves fites acadèmiques, celebren allò del pas de l'equador amb alguna o altra festeta, o tal vegada amb un passatemp extravagant. Nogensmenys, la política catalana s'ha modernitzat, i també ha seguit aquesta tendència. De totes, ho ha fet de forma subtil, sense recordar explícitament als seus seguidors que d'això es tractava, d'una celebració. A mig mandat governamental del famós full de ruta dels famosos 18 mesos de *Junts pel Sí* i la *CUP*, ens han regalat tot un espectacle de vodevil.

L'espectacle ha passat per una moció de confiança parlamentària, totalment absurda si és que de debò ambdues parts del full de ruta han subscrit un pacte per fer la Independència de forma seriosa. Altrament, i si aquesta moció no deixa de ser el punt d'inflexió per dir-nos que no compliran el full de ruta promès? I si la moció, com tantes altres maniobres, no deixa de ser una distracció per fer-nos oblidar el calendari mentre ens llancen un nou esquer junt a un nou termini? Sigui com sigui, en aquest petit vodevil només hi falta la música de *Mozart* sonant de fons a l'hemicicle mentre retransmeten pel *canal Parlament*, talment la *Flauta Màgica*, on hi podríem encabir ràpidament algunes de les cançons del protagonista *Papageno*, que toca la flauta de Pan per encisar les seves preses: "*Sóc l'ocellaire caçador d'ocells/ sempre alegre i content/ Com ocellaire conegut/ en tot el país per joves i vells/ Caço amb reclam mentre toco la flauta/ i estic alegre i content/ perquè tots els ocells són meus...*".

Sí, és clar, i mentrestant queden nou mesos dels divuit promesos, però què importa si de nou han tocat la flauta i encisat el ramat... Segons el full de ruta votat per una majoria de catalans, al juliol de 2017 hauríem de ser independents. Ni

abans ni després. No obstant això, ara ja només es parla de fer un referèndum cap al setembre de 2017. Ostres, és que *Convergència*, perdó, volia dir *Junts pel Sí*, sempre ha tingut uns ideòlegs tan fins i eficaços en anar girant truites; **en pocs dies hem retornat a quatre anys enrere, a 2012, quan Mas prometia “consulta Sí o Sí”**, si bé ara Puigdemont en diu “referèndum o referèndum”, que vé a ser la mateixa promesa la qual vam veure que no rutllà.

Al meu entendre, l'únic referèndum que podem fer els catalans, és un referèndum ratificatori un cop s'hagi declarat la Independència, perquè llavors haurem sortit de la legalitat espanyola i jugarem dins del camp de la legalitat internacional, i si cal, ens l'exigiran des de fora, com en d'altres llocs ha passat. Ara bé, els polítics catalans això no ho volen fer, tot i que ho duïen al programa electoral, tot i que tenen la majoria parlamentària per executar-ho. Ells no, no gosen, o no volen, o no en saben, vèt a saber. Continuen donant excuses sobre si no som prou gent. Per ells 72 diputats són majoria per aprovar pressupostos autonòmics i lleis, no per una *DUI*, ja que per a una *DUI* els en calen molts més, més de 100, diguem-ne que uns 136. Renoi.

De totes formes, potser no tot és culpa dels polítics. Fent un xic de reflexió descobrirem que també són fets a imatge i semblança nostra: corruptes, badocs, interessats, covards, etc... No tot és culpa seva. I el fet que siguin *processistes* també és gràcies a nosaltres, o vosaltres, més ben dit. Us posaré un exemple, quelcom que m'ha passat pel carrer o en converses pel cap baix dues o tres-centes vegades durant aquests darrers anys, la típica conversa en la qual, després d'exhibir els meus arguments, sempre acaba amb aquella frase: “*Hem de fer-ho bé!*”. Malgrat la meva insistència sobre l'interlocutor perquè em detallés què significa això de “*fer-ho bé*”, encara ningú m'ho ha sabut explicar. Aleshores, els polítics també són *processistes* gràcies a vosaltres. Com no.